

Vindecările DIVINE

O abordare biblică pe înțelesul tuturor

Daniel Mureșan

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Copyright © 2016 Daniel Mureșan

Vindecările divine. O abordare biblică pe înțelesul tuturor
de Daniel Mureșan

Citatele biblice sunt preluate din Sfânta Scriptură, traducerea
Dumitru Cornilescu.

Ediție publicată de:

Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mureșan, Daniel

Vindecările divine / Daniel Mureșan. – Oradea :
Casa Cărții, 2016

ISBN 978-606-732-045-9

231.73

Editarea: Timeia Pop

Corectura: Teofil Stanciu

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis S.R.L., str. Nicolae Jiga, nr. 31, Oradea
Tel./fax: 0259-472 640

*Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine
făcută unui om bolnav și suntem întrebați cum a fost vindecat,
s-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel!
Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos
în Numele lui Isus Hristos din Nazaret.*

FAPTELE APOSTOLILOR 4:9–10

Cuprins

Cuvânt-înainte	9
1. Relevanța Bisericii	17
2. Rolul vindecărilor divine și al altor lucrări de putere în planul lui Dumnezeu	35
3. Cauze ale bolilor	53
4. Piedici în calea vindecărilor divine	69
5. Cauzele lipsei de credință în vindecările divine ..	103
6. Resursele vindecărilor divine	113
7. Vindecări în Vechiul Testament	133
8. Vindecări în evanghelii	143
9. Alte lucrări de putere în evanghelii	177
10. Vindecări și alte lucrări de putere în Faptele apostolilor	193
11. Prețul ungerii pentru vindecările divine și alte lucrări de putere	209
Încheiere	231

Cuvânt-înainte

Îi iubesc pe cei care tună, vestind Cuvântul.

Lumea creștină e într-un somn de moarte.

Nimic în afară de o voce puternică nu o poate trezi.

JONATHAN GOFORTH (1859–1936),
misionar canadian și promotor
al trezirilor spirituale în China

Spiritul scrierii

Puțin din această carte a fost scris în tihna biroului de studiu. Lucrarea a fost scrisă din mers, în momente de răgaz dintre alergările slujirii, între două slujiri la biserică, înainte de a începe vizitele la bătrâni și la bolnavi, după întâlniri ale slujitorilor, dimineața înainte de a porni în lucrare, în timpul deplasărilor din câmpul de lucrare internă și de misiune externă. Am așternut aceste gânduri pe măsură ce le-am primit în inimă, în urma cugătării la Cuvântul Domnului. Să-mi fie iertat deci stilul necizelat, neprofesional și de nespecialist, căci nu este punctul meu forte.

Scrierea de față se dorește a fi un manifest prin care biserica este chemată să se întoarcă la valorile biblice ale vindecărilor divine și ale altor lucrări de putere săvârșite prin Duhul Sfânt al

lui Dumnezeu. Folosind cuvântul „manifest”, îmi amintesc acele momente din istoria României, în care revoluționarii aruncau manifeste din podurile clădirilor înalte ale marilor orașe, prin care chemau poporul să se ridice la luptă împotriva regimului totalitar. Unii trecători le ignorau și le călcau în picioare, dar alții se aplecau și le luau.

Diavolul a instaurat în biserica acestei generații un regim totalitar de scepticism, îndoială și necredință în lucrarea Duhului Sfânt în general și în vindecările divine în special. Lansez, de aceea, acest manifest, cu speranța că, în timp ce unii îl vor neglija sau îl vor călca în picioare, alții se vor apleca, îl vor ridica și îl vor studia, verificându-l cu Biblia alături, ca apoi să destabilizeze și să detroneze acest regim totalitar malefic, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu.

Diavolul a instaurat
în biserica acestei
generații un regim
totalitar
de scepticism,
îndoială și necredință
în lucrarea Duhului
Sfânt în general
și în vindecările divine
în special.

Manifestul nu este scris într-un spirit de judecată sau acuzator la adresa frățietății, ci vine dintr-o inimă plină de sfântă gelozie pentru arătarea slavei lui Dumnezeu în această generație. Ca să exprim spiritul acestei scrieri, spirit ce mi-aș dori să fie simțit dincolo de cuvinte, citez câteva versuri din poezia „Vreau să iubesc pe frații mei”, scrisă de poetul Costache Ioanid.

*Vreau să iubesc pe frații mei
Cu tot ce am în piept mai sfânt.
Vreau să doresc tot ceru-n ei,
Dar să-i iubesc așa cum sunt.*

*Vreau deopotrivă să adun
Și rod-ntreg, și spicul frânt,
Căci și Isus mă vrea mai bun,
Dar mă iubește-așa cum sunt.*

Cuvânt-înainte

*Când frații mei au răni ce dor,
Să-mi fie brațul mai sfios,
Să nu apăs în rana lor,
Căci nu eu vindec, ci Cristos.*

Acesta este spiritul de dincolo de cuvintele acestei scrieri.

Așadar, cititorule, dacă ți se va părea că pe alocuri cuvintele pe care le citești sunt prea aspre și că autorul „tună”, ca să folosim expresia lui Jonathan Goforth, nu uita că spiritul din spatele acestor cuvinte este cel al dragostei pentru copiii lui Dumnezeu și pentru toți oamenii, al geloziei sfinte pentru arătarea slavei Dumnezeului nostru celui mare în mijlocul poporului Său și al „continuaționismului”*. Slujitorul care tună vestind Cuvântul nu este unul care vede doar negru în fața ochilor, ci unul care distinge, cu ajutorul Duhului Sfânt, unde ne-am abătut de la calea lui Dumnezeu și ne cheamă să ne întoarcem.

Spectrul părerilor referitoare la vindecările divine și alte lucrări de putere este foarte larg. El începe cu cei care nu cred în ele și chiar le anatemiizează și ajunge până la cei care le deformează și le exagerează, la cei ce iau în mână șerpi, înțelegând greșit spusele Mântuitorului de la sfârșitul Evangheliei după Marcu sau la cei ce iau în mână foc, înțelegând din nou greșit cuvintele „au stins puterea focului” (Evrei 11:34). Lista exemplelor nefericite ar putea continua cu cei care afirmă că Dumnezeu face minuni creatoare de genul

Slujitorul care tună vestind Cuvântul nu este unul care vede doar negru în fața ochilor, ci unul care distinge, cu ajutorul Duhului Sfânt, unde ne-am abătut de la calea lui Dumnezeu și ne cheamă să ne întoarcem.

* Termenul „continuaționism” se referă la cei care cred că lucrările Duhului Sfânt, înregistrate în Faptele apostolilor, continuă să aibă loc și în zilele noastre, pentru că „Isus Hristos este același, ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8).

umplerii portofelelor unor oameni cu bani, interpretând greșit relatarea biblică a găsirii banului în gura peștelui. Unii bolnavi, adepți ai principiului „scopul scuză mijloacele”, îmbrățișează sloganul „sănătate cu orice preț” și intră astfel pe anumite tărâ-muri limitrofe medicinei alternative care sunt cel puțin suspecte din punct de vedere spiritual, ca să nu spunem mai mult. Ne separăm de astfel de extreme și inovații și ne declarăm credința în Domnul Isus pentru vindecările divine conforme Cuvântului lui Dumnezeu.

Credinciosul care nu ține seama de Marea Interdicție e la fel de vinovat ca și cel care stă nepăsător față de Marea Trimitere.

După cum s-a spus și în altă parte, noi credem că urgența acestei generații de creștini este întoarcerea la Dumnezeu-Duhul Sfânt, la lucrarea biblică, autentică și veritabilă a Duhului, din care o parte integrantă sunt vindecările divine și alte lucrări de

putere, ca lucrări supranaturale ce au rolul de a pregăti inimile oamenilor pentru Evanghelie. Considerăm că lucrarea aceasta, a vindecărilor divine sănătoase din punct de vedere spiritual, nu este a noastră, ci a Domnului, de aceea lansăm această lucrare cu rugăciunea: „Scoală-Te, Dumnezeule, apără-Ți pricina!” (Psalmul 74:22)

Marea Interdicție

După ce Domnul le-a dat ucenicilor Săi Marea Trimitere, El le-a dat o dispoziție la fel de mare și de obligatorie legată de aceasta, pe care o vom numi „Marea Interdicție”. Dacă în istoria Bisericii Domnului, cei mai mulți slujitori, strategii ai lucrării de acasă și de peste hotare și simpli credincioși au fost marcați și mânați de Marea Trimitere, mult mai puțini au ținut însă seama de Marea Interdicție. Acesta e un amănunt deosebit de important: credinciosul care nu ține seama de Marea Interdicție, e la fel de vinovat ca și cel care stă nepăsător față de Marea Trimitere. Câte resurse spirituale, umane, materiale și financiare au fost

risipite în istoria Bisericii și în istoria misiunilor creștine, fără a aduce roadele scontate, din cauză că anumiți credincioși sinceri și plini de râvnă pentru Domnul și înaintarea Împărăției Sale au desconsiderat caracterul imperios al poruncii Mântuitorului, care a spus:

- „Voi sunteți martori ai acestor lucruri. Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:48–49).
- „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, «pe care», le-a zis El, «ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt»” (Faptele apostolilor 1:4–5).

Această interdicție divină de a merge în lucrare fără împuternicirea cerească are de-a face cu tema studiată în lucrarea de față, deoarece vindecările divine și alte lucrări de putere nu se pot manifesta în și prin viețile slujitorilor și ale credincioșilor care o nesocotesc.

Dar de ce, oare, suntem mai grabnici în a merge și a ne depărta de Ierusalimul nostru decât în a rămâne în cetate și a aștepta? Pentru că a rămâne și a aștepta în modul acela de rugăciune fierbinte și stăruitoare în care Domnul Isus ne-a spus că se așteaptă făgăduința Tatălui, adică botezul și umplerea Duhului Sfânt, presupune smerire, umilință și zdrobirea mândriei firii pământești. Firii celui credincios îi place mult mai mult să plece, chiar în numele Domnului, ca să-și atingă obiectivele ei proprii de mărire și ieșire în evidență și să-și urmărească agenda ascunsă chiar în numele Aceluia care S-a lepădat de Sine și a luat un chip de rob. Firea ar fi gata să facă orice numai să nu se smerească și să nu fie zdrobită: ea nu vrea pe cruce, ci pe tron. Zdrobirea eului și lepădarea de sine sunt însă condiții esențiale pentru îmbrăcarea cu putere de sus, așa cum se va arăta mai spre finalul acestei scrieri. Domnul nu ne îmbracă în Duhul Său înainte ca noi să ne

dezbrăcăm de noi înșine. Mireasma cerească a prețiosului mir divin nu umple casa ființei noastre înainte ca pământescul vas de alabastru, mult mai puțin prețios, să fie spart. Iar dezbrăcarea

Oare câți dintre slujitorii Domnului de acasă sau din depărtări sunt încă ne-dezbrăcați de sine și, ca urmare, ne-îmbrăcați cu putere de sus? Vitejia firii în lucrarea lui Dumnezeu este o temă mult prea răspândită și de actualitate.

de noi înșine și zdrobirea firii doare; iată de ce puțini sunt cei ce aleg calea dezbrăcării, a zdrobirii și a așteptării. Domnul nu ne zdrobește ca să ne distrugă, ci ca să ne restaureze după chipul Său. Duhul Sfânt acționează ca un pickhammer divin care demolează firescul din noi ca să reclădească apoi o nouă zidire, duhovnicească, în care să-L proslăvească pe Cristos ca Domn. Același Duh Sfânt i-a descoperit lui Ieremia lucrarea ce îi stătea înaintea, atunci când l-a chemat în slujbă: „Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești

și să sădești” (Ieremia 1:10) Înainte de a începe lucrarea bidimensională de zidire și sădire, profetul avea de două ori mai mult de lucru în dimensiunea cvadridimensională de smulgere, tăiere, dărâmare și nimicire. Dacă am fi preocupați să păstrăm și noi aceeași ordine și investiție corespunzătoare de efort spiritual, atât în ceea ce ne privește pe noi înșine, cât și în ceea ce-i privește pe cei cărora suntem chemați să le slujim, am fi atunci cu adevărat fericiți în lucrarea noastră.

Oare câți dintre slujitorii Domnului de acasă sau din depărtări sunt încă ne-dezbrăcați de sine și, ca urmare, ne-îmbrăcați cu putere de sus? Vitejia firii în lucrarea lui Dumnezeu este o problemă mult prea răspândită și de actualitate ca să nu fie amendată și aici, fie și tangențial. E la modă azi în lucrarea creștină ca fiecare să arate ce poate și să-și măsoare puterile în unități de măsură lumești care izbesc privirile, cum ar fi: cifre, statistici, strategii, sume și viziuni. Și aici e valabil cuvântul psalmistului

care spunea: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu ca să mâncați o pâine câștigată cu durere, căci preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn” (Psalmul 127:1-2). Nu că n-ar trebui să lucrăm și să veghem; aceasta este datoria noastră, însă nu prin firea noastră, ci prin Duhul! Nu cu puterea noastră, ci cu puterea care ne vine de sus. Repetarea de trei ori a cuvântului „degeaba” în aceste două versete ar trebui să ne dea mult de gândit. Există două feluri de pâine, după cum există și două feluri de lucrări pentru Domnul: „pâine câștigată cu durere” și „pâine ca în somn”. Prima miroase a fire, iar a doua poartă mireasma Duhului. Prima aduce slavă omului, a doua aduce slavă Domnului.

Vindecările divine și lucrările de putere sunt, prin excelență, lucrări ale Duhului și la ele se poate ajunge doar pe calea zdrobirii firii. Să fie acesta un motiv pentru care se pare că nu mai avem nevoie de ele? Cu siguranță. Plătirea prețului lor doare prea tare, iar creștinul și slujitorul firesc nu vor să-și asume această durere.

Relevanța bisericii în fața lumii a fost o temă mult trâmbițată și exploatată în fel și chip, în general, în creștinismul evanghelic universal al ultimului secol și în special în creștinismul evanghelic românesc al ultimilor 25 de ani.

Relevanța Bisericii

Această generație de creștini trebuie să se întoarcă la relevanța Bisericii de la început! Să ne rugăm Domnului ca El să aducă vremea să fim și noi trași la răspundere de vindecările divine săvârșite în mijlocul nostru, ca să putem răspunde ca și cei de la care ne tragem numele:

Fiindcă suntem trași astăzi la răspundere pentru o facere de bine făcută unui om bolnav și suntem întrebați cum a fost vindecat, s-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți.

FAPTELE APOSTOLILOR 4:9–10

Care este semnificația cuvântului „relevant”? Conform *Dicționarului explicativ al limbii române* (DEX), ceva sau cineva este relevant atunci când „relevă, scoate sau iese în evidență”.

Anumiți teologi inovatori ne propun căi interesante de redobândire a relevanței bisericii evanghelice, cum ar fi: relevanța prin activități ecologice și sociale, relevanța prin modul de întâlnire a credincioșilor, relevanța prin alinierea la trendurile societății și relevanța prin modul de organizare a bisericii. În cele ce urmează, le vom trece în revistă.

Relevanța prin activități ecologice și sociale

Unii slujitori cu inițiativă, cu spirit practic și cu nume sonor, care au simțit nevoia, pe drept de altfel, să sublinieze nevoia bisericii de a fi relevantă, au propus atingerea obiectivului de relevanță a acesteia printr-o ideologie interesantă, din care reproducem aici doar un citat:

Acum, trebuie să lărgim sensul expresiei „o biserică relevantă”. Grupuri de oameni dintr-o biserică trebuie să iasă în afara zidurilor bisericii lor și să acționeze în problemele comunității. De exemplu, un grup de tineri poate ieși într-o sâmbătă să curețe parcul din localitate sau alte locuri publice, de gunoaie, de hârtii, de cutii de conserve etc., care distrug atât de neplăcut peisajul public din România! ... Sunt foarte multe nevoi în comunitatea în care trăim. O biserică relevantă este aceea care răspunde la aceste nevoi.

Sună într-adevăr interesant, novator și provocator, dar trebuie să ne întrebăm dacă este biblic. Deși grija pentru mediu este necesară, va deveni biserica relevantă dacă se implică într-o astfel de lucrare? Unii răspund: „Da, trebuie să ne facem cunoscuți societății, să știe oamenii că existăm și noi!” Noi nu suntem atât de convinși că trebuie să ne facem cunoscuți pe noi înșine și biserica noastră, dar cu siguranță că trebuie să-L facem cunoscut pe Cristos, să le prezentăm oamenilor cartea de vizită a Domnului nostru; nu credem însă că printre lucrările Sale se află și curățenia comunală. E adevărat că asta face parte din strategia al cărei motto este „risc mic, har mare”, însă și aceasta este îndoielnică și, după părerea noastră, nebiblică. Cristos S-a ocupat și Se ocupă cu altceva; metodele Lui sunt din altă lume, din lumea lui Dumnezeu. Dacă vrem ca El să lucreze împreună cu noi și să ne însoțească, atunci trebuie să revenim la metodele și lucrările Sale care sunt lucrările Duhului trimis să-L proslăvească pe Cristos.

Student Volunteer Movement (SVM) [Mișcarea Studenților Voluntari] a fost o mișcare de mobilizare a studenților creștini pentru misiunea mondială, născută în anul 1886 în Mount Hermon, Massachusetts, mișcare care a prosperat vreme de cincizeci de ani și a trimis 20 500 de studenți pe câmpul de misiune. În acea generație, în care multe voci pledau pentru introducerea evangheliei sociale ca parte pregnantă a filosofiei misiunilor mondiale, Robert E. Speer, supranumit „înruparea spiritului mișcării studenților voluntari”, a stat împotriva curențului, declarând că scopul determinant și suprem al misiunilor mondiale trebuie să fie unul religios, spiritual:

Într-o vreme în care... trupul a pus stăpânire pe tronul sufletului... nu putem afirma cu destulă tărie că lucrarea noastră nu este... o lucrare filantropică, o lucrare politică, o lucrare seculară de orice natură; lucrarea noastră este o lucrare spirituală și religioasă... Religia [adevărată] înseamnă viață spirituală. Prefer mai bine să plantez o sămânță din viața lui Cristos sub crusta vieții păgâne, decât să acopăr întreaga crustă cu furnirul lucrărilor noastre sociale... și al civilizației occidentale.*

Ne aliniem gândirii lui Speer, spunând că, dacă scopurile noastre sunt cu adevărat spirituale, atunci și mijloacele de a atinge acele scopuri trebuie să fie tot spirituale și biblice. Considerăm că conceptele biblice de „sare a pământului” și „lumină a lumii” nu se regăsesc în mod obiectiv în ideologiile novatoare ale activităților ecologice și sociale, de aceea aceste ideologii nu sunt soluția la problema lipsei de relevanță a bisericii.

Relevanța prin modul de întâlnire

Alți reformatori propun rezolvarea lipsei de relevanță a bisericii prin revoluționarea modului de întâlnire a credincioșilor.

* Citat în Ruth A. Tucker, *From Jerusalem to Irian Jaya*, OM Books, Secunderabad, India, 1983, 2004, p. 326.

Ei înfierează atât ideea de slujbă bisericească organizată, cât și ideea de slujitori ordinați, dedicați lucrării Evangheliei. Ei duc la extremă, după părerea noastră, lipsuri ce pot și trebuie rezolvate în domeniul modului de întrunire a bisericii locale, punând toată greutatea, și atribuind toată vina lipsei de relevanță a bisericii, pe cele două aspecte menționate mai sus.

Unul dintre reformatorii de frunte ai acestei tabere este autorul american Gene Edwards. În cartea sa *How to Meet under the Headship of Jesus Christ?* [Cum să ne întâlnim sub domnia lui Isus cristos], autorul propune o reformă radicală. El sugerează ca soluție la criza bisericii și a lipsei acesteia de relevanță „eliminarea slujbei bisericești de duminică dimineața. Totală! Sfârșitul practicii prezente a rolului pastoral în biserică și înlocuirea acesteia prin întoarcerea la practica secolului I a plantatorului de biserică itinerant. Rezultatul este o biserică condusă de laici.”

Sună cu adevărat reformator! Doar că din imaginea prezentată în carte cu privire la o astfel de biserică, lipsesc atât anumite contururi biblice esențiale ale profilului bisericii apostolice, cât și altceva care este de asemenea esențial, după cum vom sublinia în continuare.

Relevanța prin modul de organizare

O altă tabără preocupată de reformarea bisericii secolului XXI este cea care propune schimbarea modului de organizare a bisericii locale, și anume celebrarea în grup mare asociată cu ucenicia în grupuri mici. Lucrarea lui William A. Beckham, *A doua Reformă: reformarea bisericii secolului XXI*, are ca motto aserțiunea marelui reformator Martin Luther: „Cei ce vor să fie creștini din toată inima și care mărturisesc credința în Evanghelie cu toată puterea trebuie să se înscrie undeva și să se întâlnească în particular, undeva într-o casă, pentru a se ruga, a citi, a fi botezați, a primi sacramentul și a face alte lucrări creștine.”

Chiar dacă lucrarea conține multe principii valoroase, considerăm că accentul „total” pe care autorul îl pune pe modul de organizare a bisericii nu este justificat.

Relevanța prin alinierea la trendurile societății

Unii slujitori cred că biserica va deveni relevantă dacă se aliniază la trendurile societății, oferind oamenilor împlinirea unor idealuri pământești în contextul credinței. Spre exemplu, în societățile moderne oamenii sunt deosebit de preocupați de aspectul fizic exterior al omului și de sănătatea fizică, ducând aceste idealuri spre extreme vecine cu obsesia. Trendul acesta a fost preluat de unii slujitori și transferat în contextul bisericii și al vieții de credință.

Mințile deosebit de prolifiche ale unor păstori „de succes” au conceput adevărate viziuni cu accentul pe un stil de viață sănătos. Astfel, se scriu cărți de fitness care vorbesc despre dietă și exerciții fizice în contextul credinței. Credincioșii sunt motivați să fie preocupați de forma lor fizică, de greutatea și sănătatea lor. Unii slujitori ai altarelor scot „din piatră seacă” și ceea ce nu există, din perioada biblică de 40 de zile, perioadă care se pare că fascinează și e în vogă în bisericile Domnului, și anume planuri pentru o viață mai sănătoasă, care urmăresc, printre altele, rezultate ca: obținerea de mai multă energie, pierderea în greutate, gândire mai limpede, alimentație mai sănătoasă. Biserici întregi sunt cuprinse la ora actuală de acest curent foarte recent.

Ce am putea spune cu privire la această abordare novatoare? Că este ultimul produs al unei filosofii pseudocreștine de tipul hedonismului epicurian! Că este rodul unor minți neluminate de Duhul lui Dumnezeu! Că este o abatere de la prioritățile Împărăției lui Dumnezeu pentru credincioși! Că este o încercare abilă de deturnare a menirii și scopului pentru care Biserica Domnului există pe pământ! Că este o nouă metodă de a ține slava Domnului departe de locul ei, care este în mijlocul poporului răscumpărat de Mielul lui Dumnezeu!